

Quan la malvada és rockera!

La història. Villa Trolls Pop, ahir? La reina Poppy i el seu inseparable Branch surten a convèncer la malvada Barb, reina del Hard Rock, que pretén imposar aquesta música reprimint les altres, com ara el funky, jazz, la clàssica, el country, la techno...

Les formes. Tot celebrant els 25 anys de la productora DreamWorks, la segona entrega dels

juganers trolls ens embarca rumb a una comèdia musical d'aventures. L'acció, per tant, està més que assegurada. Com l'amanida de ritmes, les coreografies a lo Busby Berkeley, la simfonia de colors que riute'n tu de la paleta cromàtica de l'arc de Sant Martí, més les peripècies emotives que viuen la parella protagonista, ben secundats per l'abracadabrant tropa de col·legues, que tan aviat ajuden com posen la traveta. També pel misatge alligador que els guionistes s'han entossudit en inocular a tort i a dret. Potser per això, 'Trolls 2: gira mundial' (Trolls World Tour) no acaba d'aixecar el vol com se suposa ho faria amb el súper ventall de històries que tot just si són esbossades. Repeteixen els artífexs del 'Trolls 1', amb Walt Dohrm en la direcció, que s'ha deixat ajudar pel

productor David P. Smith, junts amb posat marxa encomanadissa al guió del tàndem Glenn Burger i Jonathan Aibel, que també repeteixen (i es repeteixen). La novetat melòman-dramàtica està en confiar el paper d'híper malvats (la pèrfida reina Barb) als rockeros, que remaleïda la gràcia que els ha degut fer. Que li ho preguntin, sinó, al redactor en cap d'espectacles d'aquest

diari, Andrés Rodríguez, ell que sosté que els vells rockeros mai no moren. Com passa amb les males herbes? Oh yeah! A tot això, 'Trolls 2' es permet reversionar 'Girls Just Want to Have Fun', el súper hit pop-rock de la Cyndi Lauper. Al final, però, i després d'un clímax espaterrant amb el concert

Trolls 2

Directors:

Walt Dohrm,

David Smith.

Guió: Glen

Burger, Jonathan

Aibel. **Música:**

T. Shapiro. **EUA,**

2020. 90'. **JCA**

Alpicat, Centre

Mollerussa,

Majestic

Tàrrrega.

rock a Ciutat Vulcano, la sang, millor dit, la gresca musiquera no arriba al riu. Vaja, que tots són pops?

El fons. Vingui d'on vingui, soni com soni, l'important és la Música.

La imatge. Poppy i Branch dins la bombolla que els transporta arreu.

La frase. 'Negar las diferencias es negar lo que somos', que avisa el rei Funk. Benvingudes fins i tot les assonàncies.

La recomanació. Ideal per a la família festiva i musical.